

andre Maader, paa hvilke man kan bibringe Publikum urigtige, falske Forestillinger i den Retning. Det kan maaske være ønskeligt at gaa frem i den Retning, men jeg er enig med den høitæredede Minister i, at en Lov om Varemærker ikke godt kan komme ind paa den Vej; man kommer ud over det naturlige Begreb om et Varemærke, som jo dog skal være et Mærke paa Varer, og det tror jeg heller ikke kan nægtes, at man i den kommercielle Verden har en Forestilling om dette. Thi det er en meget almindelig Sag, at Handlende, som have et særegent Mærke paa deres Varer, udtrykkelig gjøre Publikum opmærksomt paa, at dette Mærke anbrings paa deres Varer, paa deres Klaster, paa deres Emballage, og at de bede Publikum om at være opmærksomt derpaa, da der er saa mange Efterligninger, saa mange Forsælfninger, saa at kun de Varer kunne anses for ægte, paa hvilke disse Varemærker findes. De have altsaa en Følelse af, at det er den Maade, paa hvilken man skal søge at godtgjøre Varernes Egthed, og at man i Grunden ikke godt paa anden Maade kan forhindre saadanne Feiltagelser og Skuffelser. Det ærede Medlem for Rjøbenhavns 7de Valgfreds gjorde iøvrigt en Bemærkning med Hensyn til § 10, 3die Stykke, som ved første Betragtning synes at have en Del for sig. Han bemærkede nemlig, at efter Affattelsen er det en Betingelse for, at den, der har benyttet et Mærke, som derefter en Anden paa en Maade har tillistet sig og faaet indregistreret, skulde kunne faae sin Ret opretholdt, at han først har henvendt sig til Registreringskontoret og faaet et Afslag paa en Begjæring om at faae det af ham benyttede Varemærke registreret. Det ærede Medlem mente, at Ovennævnte affattes saaledes, at Vedkommende maatte være berettiget til at kunne søge Domstolens Bistand uden at være nødt til at gaa til Registreringskontoret. Jeg siger, at det i alt Fald ved første Dietast maatte forekomme, at der ikke var saa lidt rigtigt og besøjet i den Bemærkning. Men naar man tager Tingene, om jeg saa maa sige, lidt mere praktisk, vil man se, at det ikke har saameget at bethde, om man opstiller den Betingelse eller ikke, thi i mange Tilfælde, maaske i de fleste Tilfælde, hvor en Mand mener, at en Anden uberettiget har tilegnet sig et af ham faktisk benyttet Mærke, i mange saadanne Tilfælde vil der blive Spørgsmaal, om det virkelig er det samme Mærke, om der ikke er en eller anden Forskjellighed herved, og saa faar han lettest og hurtigst et foreløbigt Svar ved at henvende sig paa Registreringskontoret. Vil Registratør indregistrere hans Mærke, ligger

deri foreløbig en Afgjørelse i den Retning, at det af en Anden tilegnede Mærke ikke kan siges at være det samme som det af den Paagjældende faktisk benyttede, og jeg tror, det kunde have ikke liden Betydning ogsaa paa de senere Stadier af Sagen, hvis Sagen overhovedet kommer for Domstolene, at der foreligger en saadan foreløbig Afgjørelse fra Registratørs Side. I mange Tilfælde er det ganske vist, at Sagen hurtigst og lettest kan komme til Afgjørelse paa denne Maade, og jeg kan ikke se, at der i Virkeligheden paaføres ham nogen Ulempe af praktisk Betydning derved, at man giver ham en Anvisning til først at gaa til Registratør for at høre, hvad han siger om Sagen, før end han anlægger Retsag. Jeg føler mig overbevist om, at selv om det ikke optages i Loven som en Betingelse for at gaa til Domstolene, ville de Allerfleste i paakommende Tilfælde gaa den Vej, som anvises i Lovforslaget, derfor tror jeg ikke, det har praktisk Betydning; men videre skal jeg ikke komme ind paa denne Sag.

Saltier: For saavidt der er Tale om en Sammenstilling mellem den nugjældende Lovgivning og det foreliggende Lovforslag, har jeg allerede erkendt, at baade Reglen i § 10, 3die Stykke og § 4, Nr. 5 ere væsentlige Fremskridt overfor den gjældende Ret, saaledes at jeg altsaa maa ønske nærværende Lovforslag fremmet, idet jeg ganske kan slutte mig til Formuleringen af § 4, 5te Stykke og i alt Fald maa ønske Reglen i § 10, 3die Stykke for at være en Forbedring i Sammenligning med den gjældende Ret. Jeg skal dog imidlertid bemærke, at forsaavidt man med Hensyn til hele Spørgsmaalet om Registrering af en Andens i Brug havende Mærke bestrider, at her er Tale om Svig, saa skal dette naturligvis fuldkommen indrømmes i den juridiske Forstand af Svig, idet man dermed maa forstaa Foretagelsen af en retsstridig Handling med Bevidsthed om denne dens Karakter, og naar Lovgivning udtrykkelig har erklæret en Handling for at være retmæssig, kan der naturligvis ikke tales om det juridiske Begreb „dolus“. Men noget Andet er, naar Vedkommende foretager en Handling, som den naturlige Retsfølelse anser for at være et Indgreb i en anden Mand's Ret, saa kan man i alt Fald fra dette Standpunkt meget vel tale om svigagtigt Forhold. Hvad angaar det, jeg kaldte Retsbestyttelsens Omfang, da tror jeg egentlig ikke, at den af mig fremhævede Anke er blevet tilstrækkelig imødegaaet. Det forekommer mig, at selv om man maa erkende, at der er en Mangfoldighed af Tilfælde af illoyal